

3 різницею у сім років

КУПИТИ

Кар'єра Клементини ретельно спланована, вона любить свою роботу, наполегливо працює та готується до підвищення, тому зараз їй не до романтичних стосунків. Проте одного дня в успадкованій від померлої тітоньки квартирі вона зустріла хлопця з добрими очима, дивними татуюваннями, південним акцентом та ароматом лимонного пирога. Хлопця, у якого можна закохатися. Але от халепа! Він живе в минулому, рівно сім років тому. Ще з дитинства вона чула, що ця квартира є чарівною і дає можливість подорожувати в часі, а також що ніколи не можна закохуватися в її стінах. Чи ладна буде Клементина порушити цю настанову? І що є важливішим — час чи вчасність?

Це значно більше, ніж звичайна історія про самопізнання, нові починання і, найголовніше, про кохання. Читання цієї книжки схоже на теплі обійми, що не полишають вас після того, як буде перегорнуто останню сторінку. «Світи, які створює Ешлі Постон, такі теплі, конкретні й чудово передані... Я сміялася, плакала, і не хотіла, щоб закінчувалась ця книжка»,

— Карлі Форчун, авторка бестселера NYT «Зустрінь мене біля озера»
Детальніше про книгу

Книга «3 різницею у сім років» — це сентиментальна хронофантастика від письменниці Ешлі Постон, авторки світового бестселера «Мертві Романтики». Доробку мисткині притаманна легкість і теплота оповіді, тож ця історія неймовірного кохання із присмаком лимонів, печалі та містики зігріє серце й подарує натхнення й віру в любов. Під час читання на віях можуть забриніти сльози, але й для щирого сміху також знайдеться місце. Любов не дивиться ані на годинник, ані на календар — вона просто є

Книжкова піарниця Клементина Вест у пошуках себе, але вона знає, що важливо берегти власний внутрішній світ. Після трагедії, яка сталася в її житті, жінка має чіткий план відновлення та захисту душевної рівноваги.

Багато працювати, нічим не ризикувати, рухатися тільки вперед, а з часом знайти гідну людину, якій можна було б довірити своє серце. Чи є в цьому ретельно спланованому житті місце для містики чи аномалій? Аж ніяк, однак любов, коли вона судилася, знайде шлях. Навіть якщо існує прірва в сім років — і ні, мова не про різницю у віці.

Покійна тітка, за якою Клементина досі горює, колись розповідала, що її квартира слугує порталом у минуле, але жінка думала, що це лише метафора. Одного дня на кухні квартири родички, де зараз мешкає Клементина, з'являється невідомий чоловік. Жінка лякається, але він не намагається пограбувати її чи якось зашкодити, він просто... готує лимонний пиріг. Відтак удома в головної героїні є ідеальний смаколик, і кухар... Чоловіка звати Айвен, він просто тут живе, точніше жив сім років тому.

У квартирі відкрилася часова аномалія, що дозволяє цим двом бачити одне одного. Його усмішка, що знезброює, лагідні очі, легкий південний акцент у теплому голосі. Він точно той, хто потрібен Клементині — усвідомлює героїня згодом. Час грає з ними в жорстокі ігри: хто ж переможе? Усі відповіді на запитання дасть роман «3 різницею у сім років» Ешли Постон. Емоційне читання з виразним психологічним елементом

Історія є значно глибшою, ніж звичайна романтична проза. Авторка порушує низку складних тем, таких як проживання скорботи після смерті близької людини, прийняття втрати та необхідність йти вперед. На тлі часових стрибків і поступового зближення героїв розкриваються складнощі прийняття змін і подолання страху близькості. Клементина намагається усвідомити, що її звична картина світу змінюється, і цей злам парадигми позначається не лише на стосунках з Айваном, але й на її сприйнятті самої себе. Попереду в героїні непростий виклик у вигляді переосмислення життя та готовності до нових стосунків.

Пропонуємо купити «3 різницею у сім років» і зануритися в простір магічного реалізму, щоб дізнатися, куди заведе доля «аномальних коханців», та чи вдасться їм обдурити час, щоб бути по-справжньому разом.

Початок
Моя люба Клементино

— Ця квартира чарівна, — якось сказала тітонька Анелія. Вона сиділа у блакитному кріслі, із заколотим срібною шпилькою волоссям. Вона сказала це мені з пустотливим блиском в очах, ніби хотіла, щоб я запитала, що саме вона мала на увазі. Мені тоді щойно виповнилося вісім років, і я вважала, що знаю все на світі.

Звичайно, ця квартира була чарівною. Моя тітонька мешкала в старезному будинку Верхнього Іст-Сайду, з кам'яними левами на карнизах, пощербленими часом, і невідомо, як вони там трималися. У ній усе було чарівним: вранці кухнею розливалось світло, золоте, як жовток. А в кабінеті, здавалося, вміщувалося більше книжок, ніж це було можливо. Ними були вщерть заставлені полиці високих шаф, через що з крайнього вікна майже не пробивалося світло. На дальній цегляній стіні у вітальні висіли мапи різних країн світу. Ванна кімната була бездоганним місцем для малювання, з ідеально високим вікном, всіяним візерунками, що відбивало веселки на стінах кольору неба, та ванною на фігурних ніжках. Там мої акварелі оживали, фарба стікала з пензликів, поки я уявляла місця, де ніколи ще не бувала. А вечорами у вікнах тітчиної спальні місяць видавався таким близьким, що, здавалося, я майже могла його вхопити.

Квартира справді була чарівною. І ніхто б не зміг переконати мене в протилежному. Я вважала, що чарівною цю квартиру зробила моя тітонька — те, як вона жила, щасливо та вільно, й цим просякалося все, до чого вона торкалася.

— Ні, ні, — сказала вона, махнувши рукою, у якій тримала цигарку марки «Мальборо». Дим розвіявся у відчинене вікно, сполохавши двох голубів, що воркотали на підвіконні, та здійнявся в безхмарне небо. — Моя люба Клементино, це все не вигадки. Спочатку ти можеш не повірити, але я тобі присягаюся, що це правда.

Потім вона нахилилася ближче, і грайлива усмішка торкнулася її блискучих карих очей. Затим вона розповіла мені таємницю.

Обід видавниць

Моя тітонька говорила: якщо ти не вписуєшся в компанію, вдавай, що ти тут своя, поки відчуєш, що це так.

Вона також говорила, що варто завжди вчасно оновлювати паспорт, поєднувати червоні вина з м'ясом, а білі — з усім іншим, шукати роботу, що дає поживу для розуму й серця, і закохуватись, тільки-но любов постукає у двері, адже кохання — це про випадковості.

А ще вона казала йти на поклик своїх мрій.

Завжди, завжди йти на поклик своїх мрій.

Ці поради, мабуть, допомагали їй, адже хоч би де тітонька була, вона всюди почувалась як удома. Вона вальсувала по життю так, наче відвідувала кожну вечірку, навіть ту, на яку її не запрошували. Вона закохувалась у кожне самотнє серце, що потребувало тепла, і завжди мала легку вдачу. Від неї випромінювала ця аура — туристи запитували в неї шлях, коли вона сама перебувала за кордоном, офіціанти цікавились її думкою про вина та вишукані віскі, а знаменитості розпитували подробиці її життя.

Одного разу, відвідуючи Лондонський Тауер, ми з тітонькою випадково опинилися на закритій вечірці в королівській каплиці Святого Петра в кайданах і залишилися там завдяки влучному компліментові та фальшивому намисту. Там ми познайомились із принцом Уельським, чи Норвезьким, чи кимось іншим, хто підпрацьовував діджеєм. Я мало що пам'ятаю з тієї вечірки, бо переоцінила здатність свого організму щодо вживання надто дорогого шотландського віскі.

Проте кожна пригода з тітонькою була подібною до цієї. Вона майстерно всюди була своєю.

Якщо ви не знаєте, якою виделкою користуватися під час вишуканої вечері, повторюйте за людиною поруч. А якщо загубились у своєму ж місті, вдайте із себе туриста. Навідалися в оперу вперше? Кивайте і хваліть неперевершене вібрато виконавців. Сидите в ресторані, відзначеному зіркою Мішлен, попиваючи червоне вино, що коштує більше, ніж ваша

місячна плата за оренду квартири? Робіть висновки та вдавай-те, що куштували смачніше.

У моєму разі було саме так.

Навіть вино за два долари з магазину «Трейдер Джо» було кращим, ніж це. Однак закуски поліпшили ситуацію. Нас частували фініками, загорнутими в смужки бекону, смаженим козячим сиром, политим лавандовим медом, та оладками з копченої форелі, що танули в роті. І все це в чудовому маленькому ресторанчику з м'яким жовтим світлом, відчиненими вікнами, що впускали звуки міста, в'юнкими рослинами у вазонах і вічнозеленими папоротями, що звисали над нами з бра, тимчасом як кондиціонер обдував плечі. Стіни тут були оздоблені червоним деревом, а сидіння оббиті м'якою шкірою, яка, хай би як обережно в цю червневу спеку я поводитася, могла б поздирати шкіру з моїх стегон. Місце було затишне, столики розташовувалися на такій відстані один від одного, щоб не було чути приглушених розмов інших гостей через легкий гомін із кухні.

Якби можна було закохатися в ресторан, то я б це зробила.

Фіона, Дрю та я сиділи за маленьким столиком у відзначеному зіркою Мішлен ресторані «Оливкова гілка», що в Сохо. Дрю протягом тижня вмовляла нас відвідати його.

Зазвичай мені не до вподоби тривалі посиденьки, але на роботі був вихідний і, правду кажучи, я була в боргу перед Фіоною, дружиною Дрю', оскільки минулого тижня не склала їм компанію на виставу, на яку хотіла піти Дрю. Дрю Торрес була редакторкою та воліла знайти унікальних і талановитих авторів, тож вона водила нас із Фіоною на найдивніші концерти, вистави та місця, де я коли-небудь бувала. А це вже багато про що говорить, адже з тітонькою ми відвідали сорок три країни, де вона блискуче відшувала дивні місцини.

Проте ідея піти в цей ресторанчик була дивовижною.

— Це справді найкращий обід, на якому я загалом коли-небудь була, — оголосила Фіона, кладучи до рота ще один фінік, загорнутий у бекон.

Поки що це була єдина страва з нашого замовлення, яку вона могла вживати.

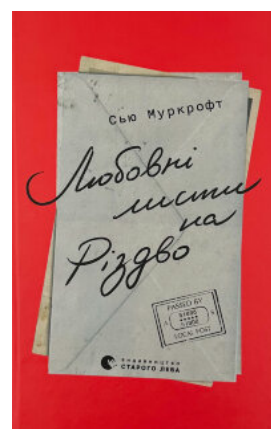
Рекомендована література

Рецепт ідеальної дружини

Мудрість тіла: як
здобути впевненість у
собі, покращити
самопочуття і нарешті
отримувати
задоволення від життя

Любовні листи на
Різдво

Віхола зимових бажань

Мертві романтики

Сп'янілі від кохання

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ